

اطلاعیه

دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب دانشگاه‌های ایران پیرامون خروج از « شورای همکاری تشکلهای و فعالین مستقل کارگری »

آزادی برابری

چهارم آذرماه هشتاد و شش

در زمستان ۸۵ تعدادی از چهره‌ها، کمیته‌ها و تشکلهای شناخته شده‌ی جنبش کارگری هسته‌ی اولیه تشکلی تحت عنوان « شورای همکاری تشکلهای و فعالین مستقل کارگری » را پایه نهادند و در همان روزهای اولیه تشکیل گروه فوق، از دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب دانشگاه‌های ایران نیز برای پیوستن به این شورا دعوت نمود. در آن زمان دانشجویان با حسن نیت به این دعوت پاسخ مثبت داده و فعالانه به شورا پیوستند. این حسن نیت از تمایل طبقاتی هر جریان چپگرای متعهد به آرمان و منافع پرولتاریا در جهت اتحاد فعالین کارگری حول برنامه‌ای مشخص برای پیشبرد امر مبارزات کارگری ناشی می‌گردید و لذا دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب خود را در بدو امر ملزم به همراهی با شورا می‌دیدند.

اما گذشت زمان و تماس مستقیم و از نزدیک با گروههای تشکیل دهنده‌ی شورا و درک چگونگی ارتباط و رفتار آنان با یکدیگر - به ویژه با دانشجویان - و عدم برخورداری شورا از اصول و پرنسپهای لازم برای معرفی نوعی «سبک کار» مشخص - حتی به گروههای تشکیل دهنده‌ی آن - و نهایتاً ابتلا به عارضه‌ی محفلیسم که شورا را به جمعی گره خورده در خود تبدیل نموده و در آن را به روی عناصر فرصت طلب و چپ‌نمایی که ضدیت با بستر اصلی چپ در جامعه را، تحت حجاب تملق در برابر کارگران و فعالین کارگری مستتر می‌کردند بازمی‌نمود، این جریان دانشجویی را به تجدیدنظر در تصمیم اولیه‌ی خود واداشت. لازم به ذکر است که تلاش دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب برای ترمیم نقاط ضعف شورا - حداقل از طریق تدوین آیین‌نامه‌ای برای تنظیم رفتار و روابط درونی و بیرونی اعضا - به نتیجه نرسید و مقاومت پدیده‌ی محفلیسم - که از جانب اکثریت اعضا حمایت اتوماتیک می‌شد - در برابر تلاش اصلاح‌گرایان، دانشجویان را که به صرف دانشجوی بودن، از منظر شورا تلویحاً عضو درجه دو محسوب می‌شدند، با بن بست در ادامه همکاری با شورا مواجه نمود.

محفلیسم بیماری هر نوع ارتباط بیگانه از منافع طبقات مورد اتکا - و در واقع مورد ادعای - عناصر وجهین این ارتباط است که در شرایط رکود فعالیت جنبشهای اجتماعی به فعالین و تشکلهای معطوف به آن جنبش عارض می‌شود. از این رو ردیابی این پدیده در روابط شورا امری طبیعی است. اما عدم تمایل گروههای تشکیل دهنده‌ی شورا به استعمال پادزهرهای این عارضه، درمان آنرا هر روز ناممکن‌تر می‌نماید. مطالعه‌ی فعالیت نزدیک به یک ساله‌ی شورای همکاری و بررسی کارکردها و اثرات بیرونی آن، هرنظری را به کشف نشانه‌های محفلیسم در این

تشکل رهنما می شود. امید است امر مبارزه ی اجتماعی شورا و گروه های تشکیل دهنده ی آنرا به اقدام برای مهار این بیماری مجاب نماید.

از این رو ما دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب ایران، طی این اطلاعیه ، خروج خود از «شورای همکاری تشکلهای و فعالین مستقل کارگری» را اعلام می نماییم و صادقانه آرزو مندیم که شورا و اعضای باقی مانده در آن در امر تکامل و توسعه مبارزه کارگری موفق باشند . بدیهی ست که از این پس مواضع و عملکردهای شورای همکاری مورد تأیید ما نبوده و امضای دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب از ذیل تمامی بیانیه ها و تصمیمات عملی شورا حذف شده تلقی خواهد شد . ما بر این باوریم که مبارزه ی طبقاتی پرولتاریا در ظرفهای اجتماعی دیگری تحقق پذیر است و چپ، ساختن مجاری گسترش و تعالی این مبارزه را به مراتب بیش از عضویت در محافل موجود ضروری ارزیابی می کند.

دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب ایران

۴ آذر ۱۳۸۶